

PEGASUS

HÖGLANDSBIO

TEL. 25 60 35

Sam Larsson Nockeby

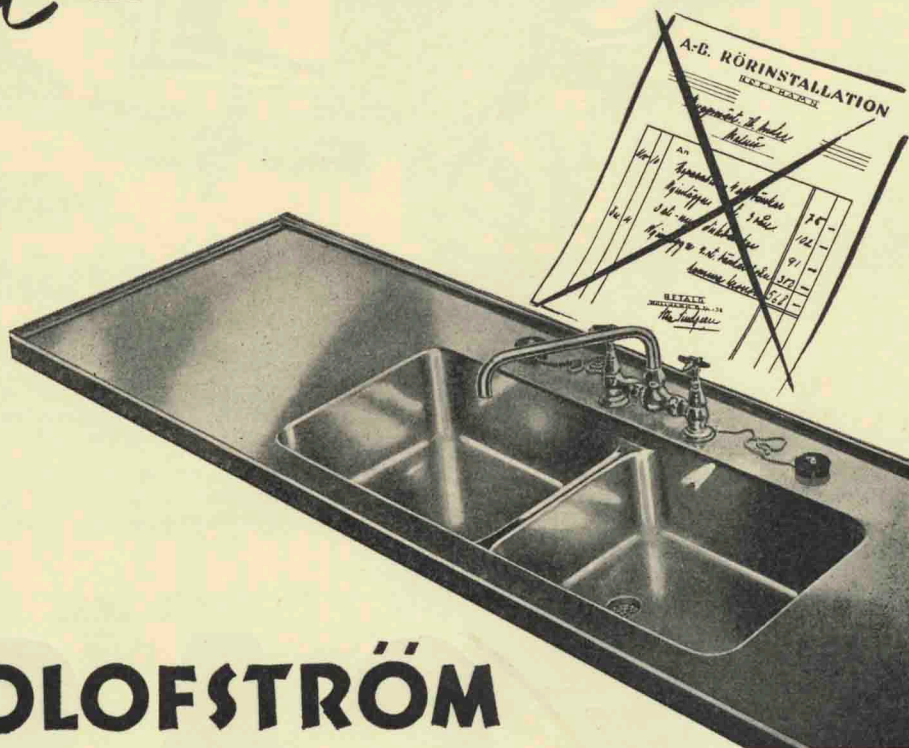
Kaffe-, Speceri- och Delikatessaffär
Specialité: Kaffe och Frukt

KVALITETSVAROR

Telefoner 25 50 02, 25 51 82

Rostfritt - underhållsfritt

Olofströms rostfria diskbänkar är den idealiska lösningen på det irriterande diskbänksproblemet. De ofta påkommande, tidsödande och i längden dyrbara större eller mindre reparationerna bortfalla helt — rostfritt är underhållsfritt! Olofströms rostfria standarddiskbänkar förbilliga inredningen, äro underhållsfria och skapa trevnad genom sin vackra, hållbara glans. I längden är det mest ekonomiskt med

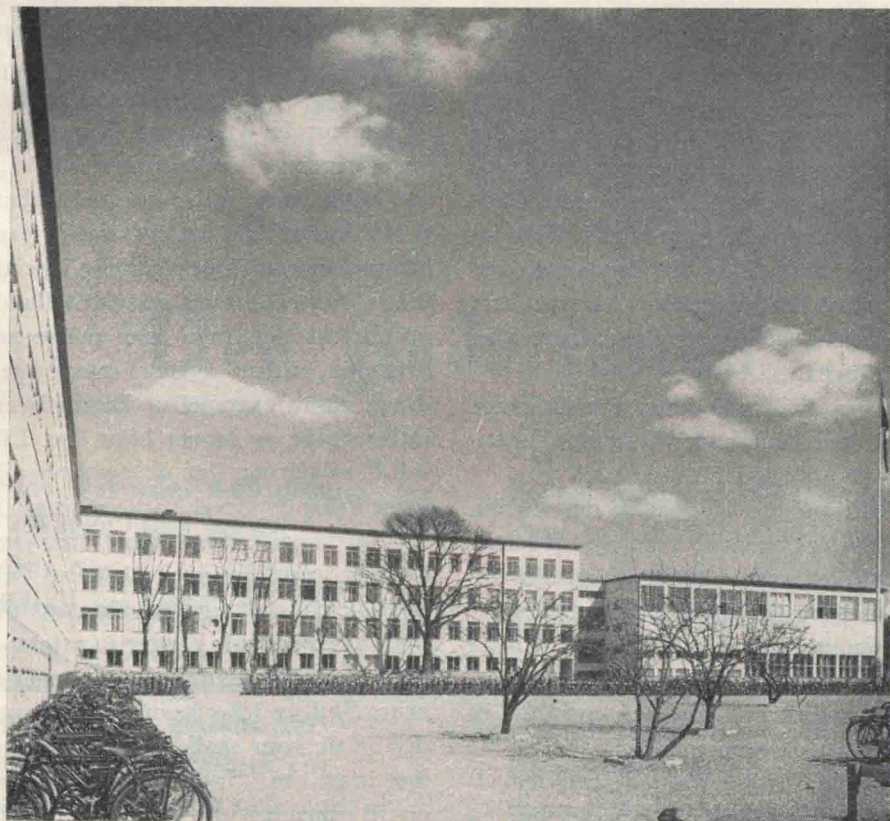
Rostfritt FRÅN **OLOFSTRÖM**

SVENSKA STÅLPRESSNINGS A.-B. OLOFSTRÖM - OLOFSTRÖM

N:r 2, VÅREN 1939.

PEGASUS

FORUMS STYRELSE

Ordf. Nils Sköld
v. ordf. Hans Ullberg
Skr. Lasse Hjerner
Prot.-sekr. Ulla Densloe
Skattm. Gösta Neovius
Bibliotek. Ulla Gidhe
Redaktör Lasse Hjerner

PEGASUS'

REDAKTION

Lars Hjerner
Hans Ullberg
Ulla Gidhe

SEK.-STYRELSENA

A Ordf. H.-B. Thorelli
Skr. P.-O. Martin

B Ordf. Åke Hallgren
Skr. Carl Sundell

C Ordf. Gunnel Wersén
Skr. Ingrid Fröberg

Redaktionens spalt

Det är nu jämt ett halvår, sedan Pegasus utkom för första gången. Inte ens i sin livligaste fantasi hade red. kunnat tänka sig, att Pegasus skulle bli så väl mottagen. Från alla håll ha vi fått höra, att man varit nöjd med den, och även den s. k. sakkunskapen har sagt, att innehållet står på en för en gymnastitidning t. o. m. hög standard. Det gläder oss att höra, och vi hoppas naturligtvis, att vi skola kunna behålla samma kvalitet på innehållet. Men naturligtvis vore det något fel med Pegasus, om det inte vore något fel med den. Någon negativ kritik måste man få, annars går det alldeles på tok. Gudskelov, ha vi fått sådan kritik, men alltför förkrossande har den inte varit. Den har huvudsakligen gällt tryckfel, eller har det varit någon kamrat, som ansett sig tillbakasatt, därför att hans namn icke blivit utsatt i tidningen.

Så vill jag för Forums medlemmar nämna något av det viktigaste, som hänt under läsåret. (En utförlig krönika skall införas i höstnumret.)

I början av höstterminen gjordes en del viktiga förändringar i Forums stadgar, i det att styrelsen utökades med två ledamöter, en protokollsekretär och en redaktör (se sid. 1), så att arbetsbördan blev någorlunda jämnt fördelad. Att Forum fått en särskild redaktör, betyder, att Pegasus nu skall utkomma med åtminstone två nummer om året, så länge som det går att ekonomisera det hela.

Nästa viktiga punkt i vår verksamhet var anordnandet av en utflykt med buss till Tyresö, där en längre skogsvandring företogs. Det kanske ej är så många, som vet, att icke endast Idrottsföreningen utan även Forum stod för denna utflykt. Vi fingo visserligen inte vara med på plakatet, men i gengäld fingo vi ju vara med och betala kalaset, ty den ringa avgift, som deltagarna erlade, förslog knappt till att betala halva busshyran.

Den tredje och sista punkten är, hur Forum i början av mars inbjöd Äppelvikens Elementarskola och Högländsskolan till en allmänbildningstävlan med Forum. Detta är det första försök till samarbete med andra skolor, vilket gjorts av Forum, och

det tycks ha utfallit till allmän belåtenhet, ty närmare 500 glada, trevliga och allmänbildade skolungdomar här utifrån sammanträffade i vår skola.

Till slut vill jag endast nämna några ord om ett ämne, som vid det här laget börjar bli ganska "uttjat", kamratskapet. Någon sade för en tid sedan, att just genom att tala så mycket om kamratskapet förstöres det. Kanske har han rätt. I så fall är jag djupt ledsen att jag i höstas drog fram detta ämne i ljuset för första gången. Jag trodde nämligen, att jag därigenom skulle kunna stärka kamratandan i vår skola, men inför den möjligheten, att verkan skulle kunna bli den motsatta, föredrager jag att hädanefter tåga. Dock kan jag icke alldeles ge denne person rätt i, att ett missförhållande botas genom att förtiga det, utan man måste nog först påvisa bristerna, vilket tyvärr måste ske genom att andraga några exempel ur kamratlivet. (De, som äro intresserade av ämnet böra läsa Lillens artikel på sid. 8, vilken jag i en *del* punkter vill stödja.) Men kamratskapet får ej bara bli prat. Det, som hitintills talats om kamratskapet, tror jag, har varit nödvunget, men jag tror också, att bristerna äro tillräckligt påvisade nu. Visa nu, att ni förstår att hjälpa dem, ty allt hänger ju ytterst på den enskilda individen. Inte minst på pojkarna vila ett tungt ansvar. Slut er icke inom ert skal, utan tänk på, att det är ni, som skall bekanta er med flickorna och inte tvärt om. (Jag bryr mig inte om att uppmana er till umgänge med pojkarna i skolan, ty det tycks visst gå bra ändå.) Och ni flickor, var ej avvisande mot pojkarna. Det kunde ju hända, att en blyg liten pojke (jag tycker, det verkar, som om pojkarna vore blyga i den här skolan) verkligen toge mod till sig och tilltalade en flicka, men kanske avskräcktes av det kyliga bemötandet.

Och till slut det viktigaste av allt: Gör slut på allt detta dumma prat om pojkar och flickor i skolan. Tänk på, vad du kan skada genom detta, och tänk också på att sådana småbarnsfasoner knappast anstå en gymnasist

Red.

Epilog

vid Forums »Knall- och jubelfest»

På Forums Knall- och jubelfest — vem har hittat på detta? jag skulle gärna vilja tala ett par ord med personen i fråga — förekom något som hette "Prolog". "Jag är prologen", sade en yngling och trädde fram inför den församlade menigheten. Var och en erinrar sig givetvis detta. Nu var det så att även en epilog skulle förekomma. Undertecknad skulle personifiera Epilogen, alltså en pendang till min kollega, Prologen.

Då jag skulle framträda och *avsjunga* (märk väl!) denna min epilog, var det emellertid omöjligt att göra sig hörd. Dels hade en del redan knallat hem, och dels jublade de övriga så starkt, att ingen märkte att jag försökte göra min sonora stämma hörd.

Jag vill emellertid inte att någon skall gå miste om min epilog, därför följer den nedan. Det kan betraktas som en stor fördel att det nu blir utan din sång. Epilogen har jag kallat

Den glada festen

Uppå Forum slamrades med glasen,
och man räknade i hast porclin.
Saft beredde man för populasen,
vatten fylldes i var karrafin.

Långa flickor sågs beställsamt styra,
ställa upp på disken glasens rad.
Försmak fick man utav festens yra,
då Prologen uppdök, pigg och glad.

Snart det samlades vid grammofonen,
en utvald samling, alla vän av jazz.
Diskussioner höllos om de lånen,
Gonella gjort från Armstrongs starka bass.

Redan lyssnar alla till prologen —
utom en och annan, som går ut.
Likt det skum som samlas uppå vågen,
samlar sig det kvickaste till slut.

I applåder tackar man för versen,
svänger sedan runt i yster vals.
Då och då i saft man njuter tersen,
sjunger sen en stump för fuller hals.

Glad är dagen, alla glada hurrar,
ingen glöms vid sådant fint kalas.
Saften strömmar, jazzmusiken snurrar,
Berglund sjunger med sin starka bas.

Tal nu hålls av Forums demagoger,
men man dansar blott och säger till:
"Alla Forums pro- och epiloger,
mot vår dans vi icke byta vill!"

E. Pilo'gh.

Vildmarkstragedi

Gode Gud, förbarma dig över oss! Det var Finn-Jonte, som ropade mot den stora stumma skogen.

Vildmarken, den starka mäktiga vildmarken, höll på att besegra människor. Djup låg den där, nästan evig verkade den. Höga stolta stammar bildade gäckande labrynter. Och en eller annan irrgång mynnade ut i en myr, en lockande fri plats med bar himmel över. Men stannade man där och såg uppåt, öppnades ljudlöst och nästan omärkligt sugande käftar, som sällan släppte sitt rov.

Det var nu vinter i vildmarken. Stora och tunga droppade flingorna ned mellan trädens grenar. Vinden sjöng. Inte häftigt och vildsint, men ej heller stilla och melodiskt. Den sjöng i moll; den akompanjerade en tragedi...

Jonte hade tidigt på morgonen skidat hemifrån skogstorpets. Det var bråttom, och han åkte de sex mil till kyrkbyn som en galning. Anna var sjuk: hon väntade sitt fjärde barn. Och mjölet var slut hemma i kojans, och saltet...

Det var nödår det året. Anno 1867.

Han hade kommit fram till byn på eftermiddagen. I prästgården fick han byta kläder, mesen fylldes med mat och kläder och genast vände Jonte hemåt.

Men skymningen smög sig på, och snöfallet blev allt ymnigare. Jonte skidade med förtvivlad fart. Svetten rann utför det sega ansiktet, ögonen brunno av energi och benmuskelnerna spändes hårt som fjädrar. Alltid hade han hittat i skogen, och många gånger hade han färdats denna vägen. Men i dag tappade han spåret. Var det snön eller den dystra vinden eller tankarnas flykt, som förvillade? Eller var det ett hemskt ylande från vildmarkens djup?

Gud, vargarna! Jonte ökade stegens längd och stakade ännu ivrigare.

Ena skidans spets splittrades mot en granstam. Nu måste Jonte springa.

Och han sprang. Krafterna togo slut. Han kunde endast gå...

Den grymma, blodtörstiga vildmarken hade sitt offer fast. Och den drev det ned i sitt gap, mot den förrädiska, på ytan tillfrusna myren.

Jonte orkade inte längre. Han satt obarmhärtigt fast i myrens gap, och utan förbarmande sög den livet ur honom. Det var då han tänkte på Anna och barnen och ropade: Gode Gud, förbarma dig över oss!

Och vinden tog upp den svaga rösten i sin sång. Och denna växte och förstorades och förvandlades till en ljus segersång: vildmarken hade segrat över en människa!

Hemma i torpet väntade Anna. Hon låg i väggbritten och följde i tankarna Jonte på hans färd. En stilla tår smet sig väg från hennes öga, när hon hörde något av de äldsta barnen förgäves söka dölja sin gråt. Hon visste varför de gråto: de voro hungerriga. Men hon hade ingenting att ge dem. Mjölet var så uppblandat med sådor och bark, att det inte längre gick att äta.

En svag röst hördes ur dunklet: Mor, är du mycket sjuk? Tänk så roligt när far kommer hem! Då få vi mat, eller hur mor?

Visst, Ante, svarade modern. Och hon tänkte att Ante var en god liten son, som, trots att hans mage skrek av hunger, först tänkte på mor. Men hon sade inte någonting — det brukades inte så.

Anna kände sin stund komma på. Inte var hon

NOCKEBY TVÄTTEN

rädd. Hon hade redan två gånger fött utan hjälp. Men denna gång var hon själv så svag och hungrig.

Lillflickan hade vaknat, och hungern drev henne att skrika. Hon var mager och späd; aldrig skulle hon återfå den livskraft, som hon förlorat denna vinter!

Anna kunde ej höra barnets lidande. Kanske var det ändå möjligt att koka lite vattvälling åt barnen och sig själv? Hon övervann sin smärta. Med knogar som vitnade tog hon tag i sängkanten och reste sig...

Vid midnatt bultade det på dörren hos Järp-Nils. Det var Jontes Ante, som stod där, blåfrusen och med tårar i ögonen. En ovänlig kall vind blåste in genom den öppnade dörren, och det var som om den hade rasat över att detta lilla människokryp undkommit. Tre kilometer hade han släpat sig,

Ante. Tanken på mors sjukdom och syskonens gråt höll honom uppe.

Den hemska skogen hade skrämmt honom, och den djupa snön hade hindrat honom, men äntligen var han framme.

Och i den svåra natten går Järp-Nils och hans Ida och sonen Erik med över till grannens. Tragedien svävar över skogen, och den sänker sig över människornas sinnen, där de vandra: tre nybyggare-finnar med en liten gosse.

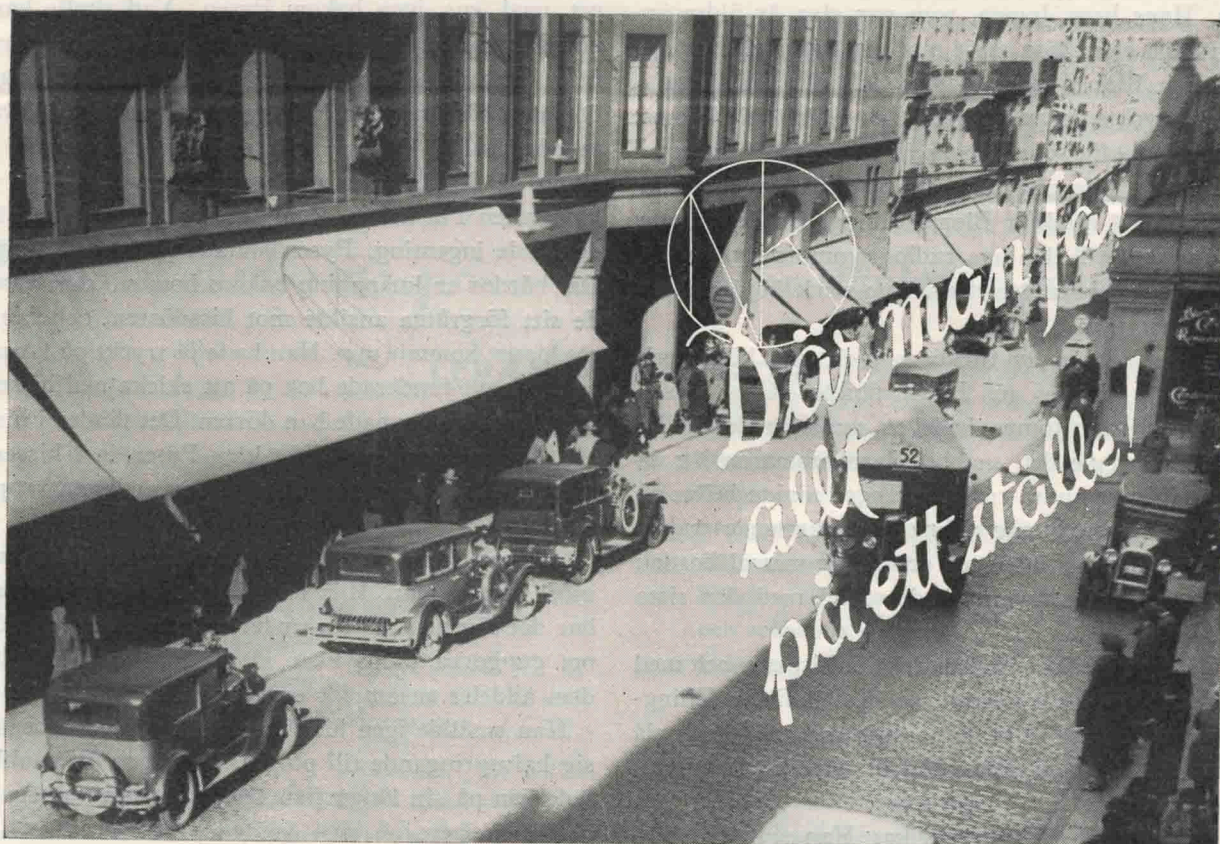
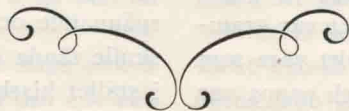
De komma fram. De gå in.

På golvet ligger Anna utsträckt. Hon är död. Men bredvid ligger ett litet skrikande liv. Och ur bortersta vrån titta två par förskrämda ögon fram.

Utanför tycks vinden ha gått till ro. Himlen klarnar, och stjärnorna lysa över det vackra landskapet, över vildmarken.

Men från en fjärran berghåla yla vargarna...

E.

Pegasus ofullbordade

Till Pegasus har inkommit ett manuskript som tyvärr inte var färdigskrivet. Men red. grubblade inte länge över vad som borde göras, utan utlyste i stället en pristävlan. Det gäller att skriva den bästa avslutningen på nedanstående novell. Ni kan skriva hur mycket eller hur litet ni vill, ingen begränsning har bestämts vad beträffar omfattningen av novellens fortsättning. Bidragen inlämnas till någon av red. för Pegasus. Bidragen skola vara red. tillhanda senast 1 september. Bästa avslutningen kommer att belönas med ett bokpris.

Pysen satte sig yrvaken upp i sängen. Vad var det för ljud han hörde? Han började skrika. Ingen tycktes höra honom. Han förstod att det var gram-mofonen som var på, men vem kunde det vara som började spela mitt i natten. Mamma och pappa var ju bortresta.

Pysen var fem år och hade vaknat av att Louis Armstrong blåste ett av sina berömda trumpetso-lon. Hans bror Jompa, som var elva år äldre än han hade efter bion tagit med sig fem stycken pojkar och flickor hem. Jompa och alla de andra i gänget tyckte det var utmärkt att gå hem till Bloms efter bion, eftersom Jompas föräldrar var bortresta.

Klockan var ungefär halv elva då ungdomarna trängde in i direktör Bloms våning. En del rusade genast bort till den nya radiogrammofonen, en del började exekvera den dans, som varit höjdpunkten i kvällens film.

Jompa och en av flickorna gick ut i köket och gjorde i ordning te. Ingen tänkte på att Pysen kunde vakna. Jompa hade en tanke åt det hållet men avfärdade den snabbt. Barnkammaren låg så långt från de andra rummen. Ingen tänkte heller på att grannarna kunde vakna, man kretsade endast kring sina egna intressen och kring matsalsbordet, för att försöka komma under fund med den sista dansen.

Våningen fylldes med os från brödrosten och med Armstrongs medryckande solon och Duke Ellingtons smäktande orkesterarrangemang, då och då avbrutet av ett av Peter Kreuders orginella piano-solon . . .

Ingen hörde Pysen skrika. Han slutade också

ganska snart, hoppade ned från sängen och tog rätt på sina näpna morgonskor, som hade formen av ett par kaniner.

Han gläntade på dörren till mammas rum. Där var mörkt. Han gick in och fortsatte till dörren till herrummet och matsalen. Den stod litet öppen och han såg några ungdomar skutta omkring på ett mycket underligt sätt.

Pysen brydde sig inte så mycket om de dansande, han begav sig i stället ut i hallen. Jompa hade glömt att släcka, och ytterdörren stod och slog. Den, som gått in sist hade glömt att stänga den!

Pysen gick bort till dörren och tittade ut i den mörka, kalla trappuppgången. Han tyckte det var spännande och gick ut. Han letade efter var man skulle tända det elektriska ljuset, men han hittade i stället hissknappen. Han tryckte på den och hissen började sätta sig i gång.

I detsamma var det någon som gick in genom stora porten där nere, och ytterdörren slog av draget med ens igen bakom Pysen. Vad skulle han göra? I mörkret kunde han inte hitta ringledningen, utan bankade av alla krafter på dörren. Men ungdomarna därinne voro fullt upptagna med att dricka te och försöka lista ut vad refrängsångaren sade i slutet på den bekanta slagern "I wonder how I look when I'm asleep to night, my darling" så att de hörde ingenting. Pysen slutade plötsligt banka. Det hördes en knäppning bakom honom. Han vände sitt förgråtna ansikte mot hissdörren, och fann att hissen kommit upp. Han hade ju tryckt på knappen, och nu funderade han på att skicka ned hissen igen. I stället öppnade han dörren. Det tändes i hissen. Uppmuntrad av ljuset klev Pysen in i hissen, stängde dörrarna och tryckte på den nedersta knappen.

Då han kom ned till bottenvåningen hade han gjort upp en plan. Han hade beslutat sig för att se hur det såg ut i parken under natten. Han undrade om gungorna fanns kvar så att han kunde få ha dem alldeles ensam för en gångs skull.

Han smällde igen hissdörren efter sig och begav sig halvspringande till porten. På vägen dit snubb-lade han på sin långa flanel skjorta, men var snart på benen igen.

Men nu kom det värsta. Han kunde inte få upp porten. Den var för tung. Till slut upptäckte han emellertid knappen, och sedan han tryckt på den fick han snart upp den tunga dörren och klev ut på gatan.

Porten slog igen bakom honom.

Gatan låg öde och ganska mörk. I den kalla septembernatten stod den lille femåringen i bara ett par tofflor och flanellnattskjorta... Han tvekade åt vilket håll han skulle gå — — —

I ena hörnet inte långt från den port som just slagit igen för Pysen, stod en poliskonstapel. Han tvekade några sekunder om han skulle gå Storgatan eller Langövägen. Om han gick Langövägen skulle han strax komma fram till Pysen, som fortfarande stod och valde mellan att gå till höger eller vänster. Han gick emellertid Storgatan fram för att få sig en pratstund med vaktmästaren utanför kafé Sjuan.

I det andra hörnet stodo två misstänkta figurer. De verkade båda ganska berusade och då och då blevo de alltför högljudda.

— Ja, i kväll har jag faktiskt inte någe mot å sätta i gång me en sjudjävla affär, sa den ene och spottade i rännstenen.

— Menar du att vi skulle hjälpa Svarta Kalie? Det ä ju de jag har försökt övertala dig till hela tiden. Men de ä inte säkert de går så lätt.

— Kalle har ju en plan klar, han sa ju de.

— Menar du den lille ungen?

— Va faen, det spelar väl ingen roll va de ä för unge, bara han har rika föräldraskap. Det är bara å ta en unge i parken medan pigan pratar bort sig med nån jävla krigare. Det där...

— Vi får i alla fall vänta till i morron...

— I helvete, vi går till parken nu.

— Där ä öde som på en kyrkogård...

— Vi kan väl för faen resonera. Du ä väl inte skraj för å gå in i en park klockan elva på aftonkvisten, va? Haha!

Skrattande gingo de två sin väg mot parken.

Samtidigt som de båda satte kurs mot parken hade Pysen just fått tag i en gunga och överförtjust börjat sätta fart på den.

— — —

Samtidigt med att Pysen satte i gång gungan hoppade herrskapet Blom av tåget på Centralen. De hade ändrat sina planer och skyndade sig in i en bil för att köra hem. Båda voro trötta. De voro glada att vara hemma igen...

Hemma hos Bloms asade tre par omkring på den förut blanka matsalsparketten. De hörde bara tonerna från grammofonen...

I parken närmade sig de båda berusade individerna platsen för gungorna...

Pysen hade nu fått god fart på gungan...

Polisen hade börjat en intressant diskussion med vakten på kafé Sjuan och struntade i sin rond genom parken...

Belönad med 1:sta pris i Forums pristävlan i poesi 1939

LEVANDE MORGON

Levande morgon
i flammande själ och kropp.
Svällande ådror och nya tankar.
Och entusiasmen,
den iver att göra något stort,
att få betydelse för samtid och framtid,
som snart visar sig vara
gäckande drömmar blott
i de nyvaknade hjärnvindlingarna.
Jubel inför vägen,
men bestörtning inför dess gåtor
och undrande förvirring inför dess slut.

Vilja, stark och orygglig,
men icke kraft.
Längtan emot blåa rymder,
aning om en dunkel makt där ovan,
och tvekande böner.
Sträckta senor och muskler som fjädrar,
och vaknande känslor,
lockande, smekande ljuva,
hemlighetsfulla.
Allt det är morgon
med glimmande dagg i gräset,
morgon, som om en stund
skall föda den nya dagen.

E.

Reflexionen kring kamratskapet

Jag vet ingen skola, där det talas så mycket om kamratskapet, som hos oss. Det sker med rätta, ty ett gott kamratskap inom en skola skänker en samhörighetskänsla, som kommer till uttryck på många sätt, t. ex. i en viss självdisciplin, för att skolans anseende ej skall sänkas, en offervilja på sportens område och sist men icke minst ett stöd när vi en gång kommer ut i livet. Ett gott kamratskap kan höja arbetsglädjen, och goda kamrater ge varandra ett moraliskt stöd, och eggas till nya tag, vilket kan behövas då motgångar hopa sig. Och den uppfostran verkliga kamrater kan ge varandra är kanske mången gång lika värdefull, som den man får i hem och skola.

Men är det då dessa bevekelsegrunder, som gör att många av gymnasisterna talar om kamratandan m. m. Frågan kan nog besvaras med både ja och nej. Innerst inne ligger nog denna ideella, vackra bevekelsegrund, men det, som satt tungorna i gång är mera ytliga ting.

Det måste kanske erkännas, att det finns brister här och var, när det gäller kamratskapet, men att kasta hela skulden på flickorna, som en del pojkar gör, anser jag lumpet. Jag är säker på, att många flickor anse just dessa pojkar vara "fåniga", med sina gliringar och försök att trycka ned flickorna i skorna genom att begagna sin otroliga "kveckhet". Min åsikt är, att de som tala om att det är dålig kamratanda inom skolan själva äro de dåliga kamraterna, ty de kritisera och gnata över dem, som de vilja hava till kamrater.

Vi äro dock 300 gymnasister, och i en så stor krets måste olika åskådningar framträda. Det kan ej hjälpas, att några måste ha en annan livsinställning än en själv, vi måste försöka förstå deras, även om vi ej kan gilla den. Är det ej så, att vi stramt hålla på våra egna åsikter och med barnslig envishet fördöma andras? För att kamratbanden skall kunna knytas, måste vi gå varandra tillmötes på halva vägen. Tänk på det herrar och fröknar gymnasister! Det är av vikt, att vi redan som unga lära oss begripa andra människors tankar och endast behålla våra egna som den röda tråden. Det är på ömsesidig förståelse krig eller fred består och detsamma gäller kamratskapet.

Somliga kanske anse, att allt närmande mellan

pojkar och flickor är olämpligt. Det är deras tro. Inte går det att få dem tänka annorlunda genom att förklara för dem att de äro idioter. Om man vill vinna dem, får man nog försöka få dem förstå ens egen inställning. Om man så objektivt diskuterar problemet, komma nog alla till insikt om att ett naturligt kamratligt förhållande mellan pojkar och flickor har ett visst värde, för man får åtminstone vädra sina åsikter ett slag, vilket alltid är skönt.

Andra åter anse att det är fel att flickor taga studentén, och därför böra alla flickor på gymnasiet betraktas såsom "utbölingar". Beror denna åsikt på att de som hålla på den äro rädda för att kvinnan skall inkräkta på mannens domäner och för att stämman ån redan i bäcken söker rida på det fädernearvda försprånget, som mannen ännu har framför kvinnan, genom att begagna frasen, kvinnans plats är i hemmet? Är det manligt att ej våga möta sina motståndare med jämbördiga vapen i kampen om livstillvaron. Ni bevisar ju ofta att kvinnan är mannen underlägsen i intelligens, sålunda skall det ej vara farligt att ge dem samma utrustning i fråga om kunskaper, ty mannen skulle ju vinna ändå, inte sant? Dessa gossar ha fört kamratskapet därhän, att det verkar som flickorna i skolan fått en del tråkiga komplex. De våga ju ej yttra sig i diskussioner, ty de äro ju så hemskt underlägsna. Flickor, släng komplexen och möt oss utan rädsla, då ska det visa sig, vem som är underlägsen. Jag tror resultatet blir oavgjort. Och grabbar, varen ridderliga, ge flickorna en chans att försvara sig: i och med att vi bli lika bli vi intimare kamrater.

En del gå omkring med brinnande hjärtan. Blir deras kärlek försmådd, då är det genast den dåliga kamratandan som spökar, skojar kamraterna med en, då äro de genast dåliga kamrater. Känns det igen på en del håll? Men är det inte så att det är stackaren med det trånande hjärtat, som är den dåliga kamraten eftersom det är han, eller hon, som försöker bli mer kamrat med "offret" än vad de övriga kamraterna är?

Är inte kamraternas små sidohugg bevis för god kamratanda, då de ofta hindra små kottierier med åtföljande intrigspel?

Ja, i mångt och mycket måste vi ändra på oss, men det viktigaste är att vi handlar som verkliga

Karl-Henrik Brommanders öden och äventyr

För den misstänksamme meddelas, att en del episoder i berättelsen visserligen äro sanna, fastän något om- och tilldiktade. Dock vill jag för att avleda alla misstankar påpeka, att de ej hava upplevts av en och samma person.

Förf.

Mycket har hänt, sedan vi sist träffade Karl-Henrik. Det började, eller snarare slutade med att Karl-Henrik en vacker dag upptäckte, hur Dobban gick och baktalade honom, och inte nog därmed; han upptäckte även, att han varit olyckligt kär i Dobban i närmare 3 månader. Detta avgjorde saken. En gång i maj 1938 beslöt KH att aldrig mer titta åt Dobban, ett sådant ovärdigt föremål att slösa sin kärlek på. Men Dobban måste ha en ersättarinna, och en sådan fann han en dag i Titti. De träffades i ferieskolan i Alvik under sommarlovets; bägge hade kört i svenska. Här upptäckte KH, att Titti, som han förut inte lagt märke till i Bromma, hon gick nämligen i samma vinterskola som KH, var en riktigt söt flicka, och en god kamrat verkade hon också vara, så KH fick någonting att fundera över. Han talade med sin vän Mikael om saken, de voro vänner numera, när inte Dobban skilde dem åt, och bad om ett råd, och fick ungefär följande: "Ja, serru, där ska du hugga i med allvar på en gång. Flickan är ju söt vetja, och ingen konkurrens tror jag, att de e där heller." Sist men icke minst, använder hon hattar, som ej ta skada av att sitta på. "Ja, men jag är ju inte kär", försökte KH svagt protestera. "Vad man inte är, kan man bli", sade Mikael befallande, och därvid blev det. KH skulle bli kär i Titti och därmed basta. Första närmandet gjorde han en dag efter det de slutat lektionerna och föreslog Titti att spela tennis med honom någon

kamrater mot varandra och ej endast pratar om hur det skulle vara och endast målar allt i svart.

Sträva efter att bli och visa dig som en god kamrat mot alla och du blir betraktad som kamrat av alla.

Lillen.

gång, och Titti svarade genast: "Ja det vill jag hemskt gärna. Skall vi göra det i morgon?" KH, som stod alldeles handfallen inför denna oväntade vänlighet, stönade fram ett knappast hörbart ja, och så var Titti borta.

Titti kom verkligen och spelade tennis nästa dag, visserligen en timma för sent, men det är nu en gång kvinnans privilegium, och KH var minst lika glad för det. De började spela, och KH ansträngde sig till det yttersta för att förlora bollarna på ett naturtroget sätt. I första set, som Titti vann, lyckades han riktigt bra, men i andra och tredje set misslyckades han fullständigt, fastän han jagade som en tiger från det ena hörnet till det andra, ty jämt hade han oturen att komma till det hörn, där bollen befann sig. Ja han nästan började misstänka, att Titti siktade på hans racket, ty hur han än ansträngde sig, sögs racketen som en magnet till bollen, och följden blev en förkrossande seger för KH, ja, så förkrossande att det var fara värt, att Titti aldrig mer skulle våga spela tennis med honom. Efteråt fick KH höra, att Titti använt samma taktik som han själv. Hon resonerade, att en pojke, som man besegrar i tennis, kan man inte med bibehållen självaktning vara tillsammans med. Intet under att KH vann. Efter tennismatchen följde Titti med KH hem, och visades upp för familjen samt utföll till allmän belåtenhet. KH gladdes, — men inte så värst länge. Snart var ferieskolan slut, och KH måste resa till Gränna för att där praktisera som polka-grismålare, ända tills skolan började.

Men även ett sommarlov har ett slut, och på den första skoldansen på höstterminen träffade han återigen Titti. Under denna upptäckte han, att den erfarne Mikael's påstående besannats. KH var kär i Titti, ja, lika kär som han var i Dobban en gång i tiden.

Nästa lördag bjöd han Titti på bio (fästmanssoffa, Draken, lagom trång), och efter föreställningen bjöd Titti honom hem på te. KH's hjärta bultade då vilt av förtjusning, men han aktade sig noga för att visa det. Verklig hjärtklappning fick KH först, när han upptäckte, att Tittis föräldrar voro hemma och skulle dricka te på samma gång som

Titti och han. Det var emellertid inte alls som KH föreställt sig. Tittis mamma tog emot honom med: "Jaha, det här är väl Fredrik Modell, som Titti har talat så mycket om?" KH fann det bäst att tiga och lät Titti svara för sig. "Nej men mamma då, det här är ju Karl-Henrik", sade Titti, och KH instämde. "Ja se Fredrik Modell", fortsatte Tittis mamma, "det är en skolkamrat till Titti. Ja, han skall taga studenten i år, och Titti beundrar honom så, för att han åker skridsko så bra. Ja, han är nämligen konståkare." Även nu fann KH det för gott att tiga och samtycka.

Föräldrarna voro emellertid inte alls så farliga, som KH föreställt sig, och när han till slut bockande, baklänges gick ut ur rummet för att gå hem, tyckte han, att han faktiskt haft riktigt trevligt. I hallen undgick han med nöd och näppe att snava över en, av Titti försåtligt utlagd, pampusch. Därvid rodnade Titti märkbart, hon hade nämligen följt honom ut i hallen, men bleknade däremot, när KH, mot alla hennes beräkningar, högg tag i dörrposten för att inte falla. Ja, se kvinnans list. — Men KH var överlycklig och vandrade sjungande hem genom gatorna.

Nu följde en tid, då de inte träffades så ofta, skolan tager ju så mycket tid härute. Men när den första snön kom, satte KH liksom Franco i gång med offensiven. Han ringde upp Titti en söndagsmorgon, och föreslog henne att följa med ut och åka skidor, och Titti tackade ja. De drogo ut till störtloppsbackarna i Drottningholm, där bägge letade efter dödsfällor, KH för att åka i dem, och Titti för att undvika dem. Men hör ödets ironi. KH, som förgäves försökt bryta sina gamla, uppnötta, försäkrade lagg, lyckades inte, medan Titti däremot lyckades riktigt bra. Skidan gick av, och det enda man kunde göra, var att uppsöka Brostugan . . . Där sutto de ända till kl. 5 (övre våningen, högra rummet, första nischen till höger), och KH kämpade oförskräckt med en turist från Amerika och en dräng från Lovö för att få lägga på alla Harry Brandelius-skivorna, som funnos, inte för att han själv tyckte om dem, nej han hatade dem hjärtligt allesammans, men Titti tyckte, att de voro de tjugaste skivor hon hört, och Tittis vilja var KHs lag. När de till sist bröto upp tackade KH försynen, för att den brutit Tittis skida.

Men KH skulle inte länge få leva i samma ostörda idyll som hitintills. En dag mötte han sitt öde i form av den redan förut omtalade skridskoprinsen Fredrik Modell. Titti bad KH att följa med henne

på en skridskouppvisning, där Fredrik skulle uppträda, och KH, som intet ont anade, sade naturligtvis ja. Under hela uppvisningen sade Titti till KH: "Åh, åker han inte tjusigt, säg." "Jo", ljög KH. Längre fram sade Titti: "Åh, tycker du inte, att han är tjusigt?" "Jo", ljög KH. Alldeles betagen blev Titti, när hon upptäckte, att Fredrik med skridskon lät skriva hennes namn i isen. Då sade KH: "Nu går vi." Titti försökte protestera men förgäves. KH tog en bil hem, med vilken han trodde sig kunna vinna tillbaka, vad han förlorat tidigare under kvällen. Men han misstog sig. Titti satte sig bredvid chauffören, i det hon sade, att hon inte ville taga några risker. Men det blev bättre, när de stego ur bilen hemma hos Titti, ja, hon till och med stannade och talade med KH en hel timma vid grinden. KH var överlycklig. Under samtalet kom det fram, att Tittis föräldrar inte voro att vänta hem förrän sent på natten. Men fortsättningen, som KH väntat på, kom inte. Till slut sade Titti: "Jag måste nog gå in nu, jag fryser så." Men efter en liten stund kom hon tillbaka igen med ett hjälplöst uttryck i ansiktet. "Jag har ingen nyckel", sade hon. "Hur skall jag bära mig åt?" "Se efter i Dagens Nyheter. Där står ju allt", skämtade KH. "Skoja nu inte", sade Titti, "det här är allvarligt." KH bjöd upp hela sin intelligens för att finna en utväg, eller rättare sagt en ingång, och han lyckades till slut. "Har ni någon taklucka på huset?" frågade han. "Ja", svarade Titti, "men den får du absolut inte gå in genom." "Varför då?" envisades KH. — "Ja det ser ju ut så på vinden, och så skulle du kunna falla ned och slå ihjäl dig." "Prat", sade KH. "Ert hus är ju som byggt för att gå in takvägen. — Ser du, först klättrar jag upp på balkongen, och därifrån är det inte så svårt att komma upp på taket. Bara takluckan ligger på den del av taket, som sluttar mot balkongen är det ingen fara. Om jag faller, faller jag bara ned på den, och på det kan man ju knappast slå sig." "Nej, kanske", sade Titti tveksamt, "och jag tror, att takluckan ligger på rätt sida." "Ja, då ger jag mig iväg då", sade KH, och med sin mammas bästa handskar på händerna för att få bättre tag om stuprännan begav han sig på väg upp mot balkongen. Där upptäckte han till sin stora glädje, att fönstren voro försedda med luckor, som man med fördel kunde sätta sig på, och därifrån nå takrännan. "Titti", ropade KH, "håller takrännan?" "Ja då", svarade Titti, som frös. Men KH tänkte: "Lita aldrig på en kvinna", och därför provade han

Forts. å sid. 16.

Det finns hos

PUB

Hundinstitutet

Inneh. KARIN ÅMAN
ALVIK
Gustavslundsvägen 169
(intill Tennishallen)
TELEFON: 25 38 20

Mottager hundar för trimning
bad och inackordering.

MÅNGÅRIG PRAKTIK.

Vid behov av

färger, kemikalier, sjukvårds-
och förbandsartiklar finner Ni
ett väl sorterat lager i

Ålstens Färghandel

Ålstensgatan 1 Tel. 25 20 80

GEJLERS LIVSMEDEL

KÖTT-, FLÄSK- och
CHARKUTERIVAROR
FRUKT och GRÖNSAKER

HÖGLANDSTORGET 5 - TEL. 25 63 90

A. ROCKSTRÖM

MÖBELAFFÄR TAPETSERARE

ALVIKSVÄGEN 45

25 00 51

ÄPPELVIKEN

*Möbler och madrasser stoppas och klädas
väl och billigt.*

Parkkonditoriet

Västerled 4 - Tel. 25 15 80

Efterrätter, Tårtor, Krokaner
Gott Kaffebröd o. Småbröd
Konfekt, Choklad. Egen tillverkn.

Winbergs Livsmedel Efr.

NOCKEBYVÄGEN 23 HÖGLANDSTORGET

1:sta klass Kött- och Char-
kuteriaffär ● Fågel ●
Vilt ● Fiskavdelning
Färsk Fisk dagligen

Köttavd. 25 38 75 Fiskavd. 25 74 75

Anknytning mellan butikerna.

Olof Ankarskog

SPECERI-, KÖTT-, FLÄSK-
& CHARKUTERIVAROR

ÄPPELVIKEN

Västerled 33 - Tel. 25 16 81, 25 00 61

Kärlek och realisation

Det var en vacker kärlekssaga, som började på en realisation. Äskil var en ung man i goda omständigheter, som det så vackert brukar heta, men trots detta gick han då och då på realisation. Han hade ej lyssnat till den vise filosofens ord: den som köper billigt köper dyrt, utan han hade fastmer lyssnat till det stora varuhusets annonssidor samt till sin moster Agata, som livligt uppmanade honom att inte förlösa sin rikedom på dyra lyxartiklar, utan i stället passa på vid realisationerna.

Annonssidorna hade följande mycket lockande uppmaningar: Den som går på vår realisation köper kvalitetsvaran för bagatellpriset! — Ekipera Eder i våra härliga ulstrar, kostymer och morgonrockar för att inte tala om våra morgontofflor, tusen par utförsäljas! Förut 6 kronor, nu nedsatta till det häpnadsväckande priset 4:95! — Kläd Eder från topp till tå i våra utförsäljningslager!

Men det stod inte i annonserna följande uppmaningar, som hade varit betydligt mera med sanningen överensstämmande: Kom och trängs i våra fullsmockade lokaler! — Besök vår realisation, och ni skall aldrig mer besöka någon realisation! — Enastående tillfälle att bli trampad på fötterna! Gamla liktornar bli som nya! — Kom och slit i våra rockar och kappor, men håll hårt i dem, så att ingen av misstag rycker den ifrån Eder!

Äskil lydde annonserna och moster Agata och stod utanför det stora varuhuset några minuter före öppningsdags. Ett hundratal personer stodo framför honom, och nya sällade sig till kön hela tiden.

Portarna öppnades, svängdörrarna svängde och folket strömmade in. Efter att ha passerat ingån-

gen inklämd mellan två vräkiga realisationshyenor, befann sig Äskil mitt uppe i realisationsyrnan.

Han såg sig omkring och upptäckte strax en skylt, där man meddelade, att tiotusen slipsar realiserades till vrakpriser. Han såg ej en skymt av de tiotusen slipsarna, men väl lika många ryggar och dubbelt så många krafsande händer, slitande slipsarna hit och dit. Det drällde slipsar runt hela disken.

Äskil arbetade sig fram till slipskorgarna efter en stund, och han hade då så mycket kondition kvar att han utan svårighet genast kunde sätta i gång med att leta reda på en något så när piffig halsduksskapelse.

Han fann ena änden av en ljuslila slips med förlorade ägg broderade här och där. Han grävde förgäves efter slipsens andra ände, men det tycktes vara omöjligt att finna den.

Strax därpå fann han den emellertid. I handen på en yngre dam, som höll upp denna ände mot ljuset och suckade av förtjusning, då och då utstötande små meningar, såsom:

— Å, vad de förlorade äggen ska gå bra till Jojjes mörka hy!

Eller:

— Vad Jojje ska bli lycklig över en sådan slips!

— Förlåt, men slipsen är min, åtminstone i det närmaste, sade Äskil i förebrående ton.

— O nej, Jojje ska ha slipsen, sade damen och gav Äskil ett blixtrande ögonkast.

Damen var nätt, vackert men inte pråligt klädd samt med en diskret färgton på naglarna. Allt detta uppsnappade Äskils tränade öga med obeskrivbar hastighet.

När Ni köper en hund

glöm ej att omedelbart försäkra den i

SKANDINAVISKA KREATURSFÖRSÄKRINGSBOLAGET

Ersättning jämväl för jakthund, som under jakt försvinner och ej tillrättakommer!

HUVUDKONTOR: BARNHUSGATAN 3, STOCKHOLM - TFL. 23 27 35

Damen ansåg tydligen slipsen redan såsom Jojjes. Vem Jojje var kunde inte Äskil säga, men han kunde däremot säga:

— Jag har det mesta av slipsen i min hand och förresten håller jag i framsidan av slipsen. Damen håller i den del av slipsen, som en ordentlig herre stoppar innanför skjortan.

— Jag ska ha slipsen, sade damen.

Äskil, hos vilken då och då något av nordens fransman visade sig, överlät slipsen, de förlorade äggen och hela klabbet åt damen och hennes Jojje.

— Vem ska ha slipsen? sade expediten.

— Jag, sade Jojjes dam och lämnade en och femtio.

— Det blir åtta och femtio, sade biträdet. Betalas i kassan. Tackar. Här är kvittot. Tackar. Tackar.

Då en svensk kund och ett svenskt biträde skall göra upp en affärstransaktion användes ordet "tackar" hur många gånger som helst. Även när man lämnar betalningen säger man ofta "tackar". — — — Emellertid visade damen med Jojje en högst förvånad uppsyn.

— Åtta och femtio? Vad nu då? Det står ju en och femtio på skylten!

— Ja, slipsen har råkat hamna i fel låda. Det händer lätt en sådan här dag. Det är ingen realisationsvara. Åtta och femtio, betalas i kassan. Tackar. Tackar. Här är kvittot. Tackar.

— Kanske det skulle kunna gå för sig att överlämna köprättigheten åt mig, sade Äskil.

— O ja, det var hemskt snällt, sade damen. Jag vet förresten inte om förlorade ägg går till Jojjes hy, när jag tänker närmare efter.

— Jag köper de förlorade äggen, sade Äskil.

Han betalade äggen och for därefter upp till klädkonfektionen. Halvklädda karlar sprungo fram och tillbaka och provade alla kostymer, som realiserades.

Äskil gick fram till en herre vid ulstrarna och sade:

— Förlåt, jag skulle vilja ha en ulster.

— Ja, det skulle ta mig tusan jag också, sade herrn och skrattade.

— Förlåt, jag trodde herrn serverade vid den här avdelningen. Äskil började gripas av den allmänna realisationsfebern och detta resulterade i att han så småningom sökte sig mot utgången.

I svängdörren träffade han åter damen med Jojje, och febern hade nu gjort honom sådan, att han bjöd henne på lunch på den originella restaurangen Brända Hästen.

De beställde in var sin portion "litet men gott", som det stod på matsedeln. Just som Äskils nyförvärvade bekantskap skulle lägga in en bit av det lilla men dock så goda, stelnade hennes ansikte till. Handen med gaffeln sjönk. Hon bleknade märkbart.

Äskil tittade bort mot ingången till och såg en herre och en dam, som slog sig ned strax innanför dörren.

Äskil drog sina slutsatser, ty det måste vara Jojje. Annars kan man helt enkelt inte låta bli att svälja "litet men gott".

— Jag förstår, sade han.

— Jag skall aldrig mer låta honom förklara något för mig. Jag har i ett halvt år godtagit cirka tolv förklaringar, men nu får det vara slut!

Äskil reste sig. Hon reste sig. De gingo sin väg. Jojje såg dem inte, men beställde in två "litet men gott".

Under Humlegårdens lummiga kronor sade Äskil, hos vilken något av en lyriker dolde sig:

— Vill du godtaga en förklaring av mig?

— Vaddå?

— Min kärleksförklaring, sade han.

Och höstlöven föllo, ty det var efter en höstrealisation. Hon böjde sig över honom och knöt de förlorade äggen runt hans hals. *le Coupable.*

★ **SVEA TANDKLINIK** ★
METROPOLPALATSET, Odengatan 52, Tel. 32 40 33.
★ **SÖDERMALMS TANDKLINIK** ★
APOTEKSHUSET, Götgatan 40, Telefon 41 74 98.

S. GROSIN - B. MOVELL

Leg. tandläkare.

Kostnadsfri rådfrågning. Mottagning: Vardagar 10—2, 4—8. Lördagar 10—5.

Från Idrottsföreningen

Pojkar, ett idrottståg går mot södern

Det har gått ett rykte i skolan att skolans idrottslag skulle ned till Köpenhamn och tävla i höst. Och ryktet talade sanning. Gymn:dir. Lindau har nämligen tackat ja på en inbjudan från ledningen för de "københavnske Skolers idrotsdag".

Det är den tionde gången dessa tävlingar gå av stapeln, och därför har man beslutat att ge dem en extra högtidlig prägel och så inbjödo de oss. Det är en stor ära, ty vi få representera Sverige, åtminstone Stockholm, så att det gäller att förbereda sig väl. Inkvarteringen kommer att bli hos danska gymnasister, och blir således gratis. Resan sker i trupp och blir därför mycket billig. Dock kan I. F. lämna en viss hjälp åt dem som så behöva. Själva tävlingarna komma att hållas omkring den 17 september och komma att ske på ett för oss svenskar ovanligt sätt, ty inga individuella segrar komma att belönas. Lagen kommer att bestå av 10-, 5- och 3-mannalag. Samtliga deltagare i varje lag tävlar i alla grenar, som äro stipulerade för laget. I löpning 100 m. skola alla 10 löpa och sammanlagda tiden räknas sedan till slutresultatet. I längdhopp blir det sammanlagda hopplängder o. s. v. I nedanstående tabell visas vilka grenar tävlingarna omfattar. Det blir alltså en slags mångkamp, så det gäller att vara väl tränad. *Inga spikskor få användas.*

Men hur skall vi då komma med ett så starkt lag som möjligt? Jo, så snart skolan börjar i höst skall vi ha en uttagningstävlan (redan i aug.). De då uttagna specialtränas och gallras tills vi äro färdiga att ge oss av. För att komma med duger det alltså inte att som vanligt börja träningen samtidigt som skolan börjar i höst utan redan i vår skall formen uppmuras. Innan skolan slutar i vår skall vi väl ha hunnit med åtskilliga träningstimmar. Men under sommaren? Väl är det många, som reser bort till landet där inga idrottsplatser finnes, men nog finns det någon skogsstig, där löpning kan tränas, nog finns det någon sjöstrand eller hage där spjutkastning eller kulstötning kan idkas, nog finns det någon plats där hoppen kan tränas. Om redskapen saknas, gå till naturgrejorna. En sten är en utmärkt kula, och en käpp kan tjänstgöra

som spjut. De som stannar kvar i stan kunna säkert få tid att träna en eller två kvällar i veckan på Mossen.

I augusti hoppas jag få se många av er på idrottsplatsen. Tänk på att få komma till Köpenhamn, så billigt som det kommer att bli och dessutom få representera Stockholm. Det finns stora chanser att få komma med, 10 st. ingå ju endast i ett lag och minst en reserv måste medfölja. Det vore ju bra roligt om en och annan "buckla" vore med i bagaget hem, som vi fingo uppställa i de fina montrarna i föreningsrummet, där nu endast en fiol t(r)onar.

Alltså tummar Du herr gymnasist och jag på att just Du går in för att komma till Köpenhamn i höst. Med intensiv träning kan vem som helst av er få plats i laget, ty hopplösare är ni väl inte?

Det går inte att börja sin träning den 24 aug. Den måste börja redan i april och fortsätta till den 24 aug. då avslipningen och trimningen vidtager för de lyckliga.

Vi ses på idrottsplatserna i sommar.

Nils Orrling.

Pojkar 17 år och äldre. Pojkar under 17 år.

10-mannalag.	10-mannalag.
Löpning 100 m.	Löpning 80 m.
Höjd- och längdhopp	Höjd- och längdhopp
Spjutkastning (sen.-spjut)	Spjutkastning (jun.-spjut)
Stafett 10×100 m.	Stafett 10×80 m.
5-mannalag.	5-mannalag.
Som 10-mannalag	Som 10-mannalag
Stafett 5×100 m.	Stafett 5×80 m.
3-mannalag.	3-mannalag.
Löpning 100 m.	Löpning 80 m.
Stavhopp	Stavhopp
Kulstötning.	Spjutkastning (jun.-spjut).

Om flickornas gymnastik och idrott

Jag läste häromdagen idrottsföreningens årsberättelse för förra året, vilken var införd i 1937—38 års skolredogörelse, och tänkte då för mig själv att en utomstående, som läser denna artikel, måste tro att skolan endast är pojkläroverk. Där står det om pojkarnas tävlingar mot andra skolor, deras handbollsträning med åtföljande tävlingar, deras fäktträning m. m. Vad står det om flickorna och deras idrott? Inte ett dugg! Och varför? Det borde väl inte ha varit så svårt för den manliga sekreteraren att anmoda den kvinnliga medlemmen att skriva några rader om flickornas träning. Det gläder mig därför mycket, att jag på grund av den nuvarande styrelsens välvilliga inställning till flickornas idrott blivit ombedd att berätta om vårt arbete.

För att riktigt ta skadan igen vill jag först nämna några ord om vår ihärdiga träning till truppmärket i gymnastik förra året. Vi voro ungefär tjugo flickor, som hela vårterminen under vår gymnastiklärarinns ledning tränade en timme i veckan och senare, då tiden för uppvisningen allt mera närmade sig två timmar i veckan. Till och med under påsklovet traskade vi ett par morgnar till skolan och tränade för att inte en enda detalj i programmet skulle klicka. Och den med spänning emotsedda dagen kom, då ett par stycken från G. C. I. riktade sina kritiska ögon på oss darrande varelser. Men betygen blevo tillfredsställande, och vi klarade oss med glans allesamman. Efter vår uppvisning kom en trupp från realskolan, som övat in rörelserna till lilla truppmärket under ledning av Britt Pettersson i L. IV. Inspektriserna från G. C. I. voro överväldigade, och Britt fick ett erkännande, som hon med rätta gjort sig förtjänt av.

Extragymnastiken pågår även i år. Vårt mål är nu att ha en tjugusig uppvisning någon gång fram på vårkanten, och behållningen skall gå till en flickornas egen kassa. Vi kunna förresten säga att vi ämna slå två flugor i en smäll. I samband med att hundraårsminnet av Ling firas, skola nämligen Stockholmskolorna ha en gymnastikuppvisning på Stadion och det vore väl skralt om inte det stora Brommaläroverket representerades med en trupp.

Nyligen avslutades de mycket spännande tävlingarna i korgboll mellan alla flickskolor i Stockholm,

vilka varje år gå av stapeln, men Brommaläroverket är i år för första gången representerat och bakom detta ligger en ganska påkostande träning. Efter en seger blevo vi utslagna, men var säkra på, att vi komma igen med ett dubbelt så starkt lag nästa år. Vi ha under året även utmanat andra skolor och både vunnit och förlorat, och skollaget har spelat mot ett av pojkarnas handbollslag. En serietävling, som förresten pågår även i realskolan, ha väl också tjänat som träning. I många klasser ha flickorna och pojkarna prövat sina krafter mot varandra, vilket ofta, vad flickorna anbelangar, givit ett gott resultat.

Efter att ha mottagit många förslag att ordna en tennistävling inom skolan hade idrottsföreningen beslutat att sätta igång med en sådan, och det vore ju en självklar sak att den skulle vara öppen för både pojkar och flickor. Men hur förvånade blevo inte vi flickor, när vi på anslagstavlan läste en notis, där en tävling i tennis för endast pojkar utlystes. På vår förfrågan varför flickorna uteslutits, svarade arrangören, att han på inga villkor ville ha flickorna med. Detta kallas samarbete. Men vi ville förstås inte vara sämre, utan två flickor i tredje ringen satte igång med en tävling för flickorna. Det går naturligtvis lika bra, men man kan väl ändå tycka, att det är litet underligt, att sådant kan förekomma i den här skolan, där särskilt pojkarna alltid tjata om kamratskap.

Och så ha vi den fria idrotten. På skolmästerskapet i höstas var det glädjande nog ett stort antal deltagare. Visserligen var äldsta klassen krent representerad, men småflickorna visade oss vägen.

På distriktstävlingarna gick det ju fint för oss, och på Stadion kom kamraterna våra hjärtan att klappa hastigare.

Naturligtvis ha vi mycket jobb i skolan, men ändå skulle vi väl kunna träna upp oss så att vi finge litet fler namn i prislistorna vid stora tävlingar. I höst skola vi icke nöja oss med en seger över "Ladan" utan även slå de övriga flickskolorna. Alltså, flickor, gå vi in för att träna rationellt.

Carolus.

rännan försiktigt. Den höll inte. Den böjde sig som en pilbåge, och KH släppte den förskräckt. I stället högg han tag i en takpanna och kravlade sig upp, så att han låg med magen på det snöiga taket. För-gäves spanade han efter den efterlängttade takluckan. "Inte finns det någon taklucka inte", skrek han till Titti. — "Jodå, den kanske är uppe vid takåsen." "Ja, kanske det", muttrade KH och förflyttade sig medelst magvrickningar upp mot takåsen. Men inte heller där fanns den. Nej, mitt på andra sidan taket låg den i ensamt majestät. KH tvekade ända tills Titti ropade: "Skynda dig KH. Jag fryser så." Det avgjorde saken. KH trodde, att om han som en spårvagn satte sig i fårorna som takpannorna bildade, och åkte kana utför taket, skulle han, om han siktade rätt från början, taga törn mot takluckan. KH siktade länge och omsorgsfullt. Så gav han sig iväg med frejdigt mod i den mörka natten. Han åkte en stund utan att träffa på luckan. "Jag kan väl aldrig ha åkt förbi den?" undrade han och vände sig om för att titta. Just då kände han sig så märkvärdigt fri och luftig, och den våta snön kylde inte heller längre genom byxorna. Han vände sig rätt igen för att se, vad detta kunde bero på och upptäckte, att han befann sig ungefär i jämnhöjd med sängkamarfönstret med god fart på väg ned mot ett trädgårdsland med en stor gödselhög. KH kunde inte styra sig längre. Han hade spårat ur. Han skrek på Titti, som kom lagom för att få se honom dyka upp ur bemälda hög med två ordentligt vrickade fötter och ett brutet pekfinger (höger hand). Det första Titti sade var: "Hur skall jag nu komma in. Mamma och pappa kommer inte hem förrän kl. 2." "Det var värre det", sade KH, "men gå nu in och ring efter en ambulans. Jag har rätt ont i pekfingret och kan inte gå." "Det går ju inte", sade Titti, "jag kan ju inte komma in." "Det var sant det. Det höll jag nästan på att glömma bort. Ja, man har ju så mycket att tänka på."

KH kom in på Sabbatsberg avd. 7b, och där hade han tid att begrunda sin olyckliga belägenhet. En tur i oturen var, att han den första tiden i skolan skulle slippa de dagligen återkommande lappskrivningarna. En ny påminnelse om sin invaliditet fick han den dag, Titti i sällskap med Skridskoprinsen kom upp och hälsade på honom. "Ja, det var ju synd det här", ljög Skridskoprinsen, "nu kan du förstås inte ställa upp mot mig i den här tennistur-

neringen i skolan, och inte kan du väl vara med i elittruppen till Lingiaden heller."

KH blev pessimist. De två områden, där han överglänste den för—e Skridskoprinsen på, skulle han nu vara fullständigt avstängd från. Titti skulle gapa sig galen i Prinsens skridskoåkning och se'n ja...

"Isen skall väl smälta någon gång den också", tänkte KH, men det förblev bitande kallt och en utmärkt is att skriva Titti i. När KH till slut blev så frisk, att han kunde gå i skolan, blev han visserligen hyllad som en hjälte, men Skridskoprinsen hade vunnit sin match på walk over och dessutom fått intaga KHs plats i Ling-truppen. "Förbannelse och Veklagan", svor KH.

Men än var hans lidandes kalk inte tömd i botten. Det skulle ske vid nästa skoldans. KH hade inte fått bjuda Titti dit, men han tänkte, att han skulle väl få träffa henne där ändå. Men KH blev återigen besviken. När han kom dit märkte han hur Skridskoprinsen under hans sjukdom upptagit hans fallna mantel, och inte tycktes han vilja lämna den ifrån sig. Skridskoprinsen tog Titti med sig ned i baren, och dansade efter detta en och en halv timma i sträck med henne. KH lyckades dock få ett par danser, men inte den sista, fastän han i god tid tingade på den. Det tog honom mycket hårt. Men ödet mättade ännu ett dråpslag mot honom; hans gamla privilegium att följa Titti hem blev honom fråntaget, och gavs åt Skridskoprinsen i stället.

KH var mycket nedstämd, ja, till den grad att han vandrade ned mot Solvik för att mäta, om Mälaren var tillräckligt djup för att rymma honom. Till all lycka var den det inte. I stället gick KH och lodade på gatorna från Nockeby ända ned till Alvik och lade promenaderna så, att han så många gånger som möjligt passerade förbi Tittis fönster. När han till slut kom hem vid pass klockan fem till faderstjället, upptäckte han till sin fasa, att han inte hade dörrnyckeln med sig. KHs hus har ingen taklucka, men däremot finns det en stege, som man kan resa upp mot sängkamarfönstret, och till all lycka stod detta öppet nu. "Skall jag våga?" tänkte KH. "Ja, jag försöker." Allt gick bra, tills KH skulle öppna innerfönstret, det stod nämligen endast på glänt. KH stötte upp det hastigt och beslutsamt, för att undvika alla störande missljud, och därvid rå-kade han vispa ned en blomvas, som någon omtänk-

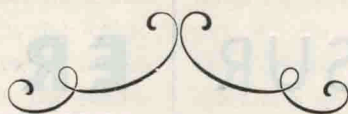
sam själ gillrat upp där, med den påföljd att de kära föräldrarna vaknade. KH försäkrade att det hela skett ofrivilligt, men hans pappa trodde visst inte på honom åtminstone av den behandling att döma, som KH fick utstå.

KH var mycket nedstämd en tid framåt, ja, så nedstämd att han slutade upp med sin käraste sys-selsättning, att vitsa. Han beslöt att återigen fråga sin erfarne vän Mikael till råds. Mikael tröstade honom med att: "Mister du en stå dig tusen åter. Du skall inte bry dig om Titti mer. Lagg an på Flick i stället. Ja, serru, där ska du hugga i med allvar på en gång. Flick är ju söt vetja, och ingen konkurrens tror jag, att det är där åtminstone inte för tillfället. Längre fram vet jag ju inte, hur det kan bli." "Nej, jag har märkt det", sade KH bittert.

"Ja, serru, där ska du hugga i med allvar på en gång", upprepade Mikael, "och dessutom går hon ju i 'Höladan'." "Ska det vara någonting rekommenderande det?" frågade KH, "jag skulle hellre vilja, att det vore någon från Bromma." "Nej, du är tokig", sade Mikael. "Har du inte lyssnat till den nye kamratskapsprofeten. Förstår du inte att du förstör kamratandan på det viset." "Ja, du har rätt som vanligt. Men Mikael, det går nog inte i alla fall. Jag är inte det minsta kär i Flick", protesterade KH. "Vad man inte är kan man bli", befalldes Mikael.

KH skulle bli kär i Flick och därmed basta. Första närmandet gjorde han en dag, när...

Kärleken är beständig — endast föremålen växla.

Studera vid
NKI
Skolan
STOCKHOLM
Rekvirera *fri*
studiehandbok

Mjök—Grädde
Smör—Ost

Namnanrop:

NEN:s MEJERI

FRTZES HOVBOKHANDEL

— Stockholms ledande bokhandel —

har allt Ni behöver i bokväg

FREDSGATAN 2
TEL.: FRITZES HOVBOKHANDEL

Film, Framkallning, Kopiering m. m. i

BERGMANS Färghandel

SMEDSLÄTTEN

David Romilsons Färghandel

Höglandstorget 2 ☎ Tel. 25 45 44

Golvbonare Fröer
Damsugare uthyras Gödningar
Barnvågar Besprutningsmedel
Medlem av Stockholms Färghandlarnes Förening.

ARMBANDSUR

W. PETTERSON
★ URMAKARE ★

VÄSTERLED 2
TELEFON: 25 08 49

ERIK URBY

LIVSMEDEL - ALVIKSVÄGEN 57

REKOMMENDERAS

RING Tel. 25 00 34, 25 04 01

Läroverkets gymnastikdräkt och märke
finnas hos

Gustafssons Manufakturaffär

Höglandstorget ☎ Telefon 25 35 87

*Gynna den välsorterade frukt-
och blomsteraffären*

VÄSTERLED 2
TELEFON: 25 32 44

Vördsamt R. Lindqvist

I ljus och mörker anlita
"Söderholms Elektriska"

Godkänd installatör
Höglandstorget 6, Tel. 25 30 33

Radio

Rex' Trimningsinstitut
f. d. ORTLERS

GUSTAFSLUNDSVÄG. 171, Alvik
Tel. 25 20 20 (Bostaden 41 59 30)
Innehavare: O. BJERNSTRÖM

Trimning - Klippning - Hundbad

Ålstens Ur- o. Optiska Affär
Ålstensgatan 13 Nockebytorget 8
Reparationer av UR o. GLASÖGON
Guld och Silversaker
Glasögon utprovas efter recept
Ur hämtas och hemsändes
Tel. 25 46 57 ☎ GÖSTA FRANSSON ☎ URMAKARE
Medlem av Svenska Urmakareföreningen.

SINGER
Lilla Elektriska
SKOLANS SYMASKIN

En god orkester kommer först till sin rätt på en kvalitets-skiva. — Kvalitet förhöjer nöjet.

Välj därför en
ODEON-SKIVA

Pe. Ess.

Red. måste ursäktas sig. Alltså: "Red. ber härmed läsarna om ursäkt." "För vad då?" "För att vi gett ur det här numret." — Nej, snarare tvärtom. För att vi inte har gett ur detta nummer tidigare. Under hela den gångna terminen ända tills en vecka före årsfesten lovade vi att Pegasus skulle utkomma vid denna. Men ingen Pegasus kom, om det nu kunde bero på mul- och klövsjukan, vilket en del kvickhuvuden förmodade. Ingalunda, orsaken är följande: Eftersom vår käre annonshaj från föregående nummer nu till våren ej längre kunde tillåta sig två BC i slutbetyget blev red. tvungen att försöka anskaffa en professionell annonshaj. Till slut fick vi fatt på en, som vi trodde skulle bli bra, men det blev han inte, eller rättare sagt de, det var nämligen två exemplar av släktet i fråga. Både de och vi bedrogo oss. De lovade, att tidningen skulle vara färdig 1 april, men att detta endast var ett skämt, visade sig längre fram. Då sköto vi på tiden en vecka i taget, tills vi kommo till den 22 april. Då skulle tidningen absolut vara färdig med programmet till årsfesten tryckt på mittuppslaget. Den 19 april ringde vi och frågade, när vi kunde få tidningen. Jo, de hade tänkt sig att sätta igång med arbetet nästa dag (torsdag), så det blev nog färdigt till lördagen. Det är mycket (t)roligt, svarade vi, i synnerhet som ett sådant arbete i vanliga fall tar

en och en halv månad. Vi insågo då, tyvärr för sent, att vi voro tvungna att "taga vår Matz ur skolan" och försöka leta rätt på någon annan person eller något företag, som kunde åtaga sig annonsupptagningen. Efter fyra till fem dagars rännande inne i sta'n funno vi ett sådant i "Oden-byrån", vilket är ett fynd, som man har alla skäl att glädjas över.

Förargligt och ledsamt är ju, att en del av artiklarna ha förlorat sin aktualitet, t. ex. red.-spalten, men det får ni försöka ha överseende med. Svårare blir dock att överse med vad som skrivits i nämnda spalt och på andra ställen i tidningen om kamratskapet. Detta diskussionsämne är lyckligtvis nu ur tiden, och alla ha väl börjat göra det bästa möjliga av vad som redan är, men som relikter från den tiden kvarstå ännu sista delen av red.-spalten och Lillens artikel.

Om någon av en eller annan orsak skulle frångå sina vanor, kan han ju i samband med detta skicka in en artikel till Pegasus höstnummer eller till pristävlan, som utlysts i detta nummer (dock före 1 sept.)

Till sist önskar red. er en "riktigt trevlig sommar" med många Bc att läsa upp till hösten, och att ni, när terminen börjar igen, komma tillbaka — "friska och krya och utvilade" och med en oräknelig mängd artiklar till Pegasus.

Red.

UBI PATRIA IBI BENE

Skriv därför på

PATRIA

Reseskrivmaskiner i portföljformat

A.-B. REAL, Malmtorgsg. 1, Stockholm

Tel. 23 31 55

Betald annonsplats

STOCKHOLMS STADS SPARBANK

Grundad 1821

Avdelningskontor i Bromma:

ÅLSTENSGATAN 14

Kassafack till uthyrning

Segrande

går Pertrix fram, där höga tekniska och ekonomiska fordringar ställas på batteriet. Det är Pertrix genialiska konstruktion — utan salmiak — som fäller utslaget. Pertrix-batteriet har överlägsen livslängd, kapacitet och återhämtningsförmåga. Pertrix har också visat sig besitta oöverträffat lång lagringsduglighet.

PERTRIX
utan salmiak
utan syra

ACKUMULATOR-FABRIKS A.-B.

TUDOR

STOCKHOLM - GÖTEBORG - MALMÖ

H Ä N G S L E N H E R R S T R U M P O R

Det förnåma kvalitetsmärket för fordrande herrar.

CARL EMOND AB. LANDSKRONA

Vid all sport

ger Läkerol en uppfriskande och ofarlig
stimulans. Ni har väl en ask Läkerol
alltid i fickan?

*Välgörande
Välsmakande
Världsberömd*

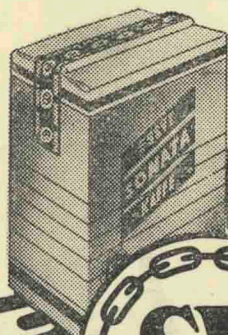

förtjusande
GOTT
och ändå så billigt!

ESSVE KAFFE

i tre smakriktningar
i färgglada paket.

Prinsess (röda) .. 1.95
Sonata (bruna) .. 1.75
Lycko (gröna) .. 1.55
pr 1/2 kg.

Varför? Jo därför

- 1 att i ESSVE-kaffet ingår de förnämsta och ädlaste kaffesorter.
- 2 att sammansättningen av de olika kaffesorterna utföres av skickliga och smaksökra experter.
- 3 att ESSVE hypermoderna kafferosteri har resurser att behålla o. förädla den utsökta råvarans arom.

Säljes i SV-affärer med
ovanstående märke

Pröva det redan i dag!

Uppgift om försäljningsstäl-
len: Telefon Numnanrop
"Speceristernas Varuinköp".